

Chương Thứ Mười Bảy

QUẦN ANH ĐẠI LÔI GIÁO

Lão gia tập bảy ngày sau...

Những người thương thế nhẹ một chút, nay đã hoàn toàn bình phục, những người bị nặng thì cũng đã khá hơn nhiều, hầu hết đều đã bước xuống đất đi lại được rồi

Ngao Tử Thanh bước vào phòng dưỡng thương của Lý Mộng Hàn, thương thế của của Lý Mộng Hàn đã không còn trở ngại nữa, nhưng trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, thần thái vẫn còn tiêu tụy mệt mỏi, mỹ nhân trong cơn bệnh cũng có một dáng vẻ đẹp rất riêng

Nàng mở to mắt, im lặng nhìn Ngao Tử Thanh bước vào, sau đó nhìn chàng mỉm cười.

Đôi mắt nàng bỗng long lanh lệ, giọng yếu ớt kêu lên:

– Tử Thanh...

Ngao Tử Thanh ngăn người, dịu dàng nói:

– Mọi việc đã qua hết rồi, đừng sợ...

Lý Mộng Hàn ho khan mấy tiếng, hai má chợt ửng hồng cúi đầu, nói:

– Muội... trước nay chưa từng thấy nhiều người chết đến như vậy. Mấy ngày nay, cứ nhắm mắt lại là y như rằng muội nhìn thấy những tử thi bê bết máu, nội phủ lòng thông... Tử Thanh... muội... muội sợ quá...

Ngao Tử Thanh dịu dàng vuốt mái tóc nàng, nắm chặt đôi bàn tay nàng nói:

– Đừng sợ! Bọn khốn này đã đả thương muội, ta nhất định phải lấy mạng chúng để báo thù cho muội!

Chàng ôm chầm thân hình đang run rẩy của Lý Mộng Hàn, nàng như con mèo nhỏ ngoan ngoãn nép vào lòng chàng, cất giọng thật thấp, nói:

– Thật ra thì muội đã giết không ít người của chúng, chúng đã trả giá cho việc đả thương muội, không cần...

Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:

– Không! Mười mạng trăm mạng của chúng cũng chưa đáng bằng một giọt máu một giọt lệ của muội. Ta không thể nhìn thấy muội bị rơi máu rơi lệ mà không bắt chúng trả giá ngàn vạn lần nhiều hơn...

Ngao Tử Thanh siết chặt thân hình nhỏ nhắn của nàng, khẽ hôn lên mái tóc nàng, nói:

– Mộng Hàn, đối với ta, muội là quan trọng nhất ở trên đời, quan trọng hơn cả tính mạng của ta, vì vậy muội phải vì ta mà quý trọng thân thể mình, và ta cũng cố hết sức mình để bảo bọc muội.

Lý Mộng Hàn thở dài nói:

– Lúc ấy muội kinh hãi đến sắp ngất đi được, muội nhìn thấy chúng giơ đao, từng nhát rồi từng nhát chém vào người Thanh ca, muội cứ tưởng Thanh ca sẽ không sống nổi, muội... muội cũng chẳng muốn sống nữa...

Ngao Tử Thanh thở dài nói:

– Ngốc quá! Tại sao muội lại có ý nghĩ ngốc nghếch như vậy. Từ nay ta cấm muội không được suy nghĩ như vậy nữa, mạng của ta rất lớn, ta phải sống, không sống vì muội thì ta sống vì ta, hiểu chưa?

Lý Mộng Hàn ngửa mặt lên, ánh mắt hàm chứa thâm tình, nhìn thật kỹ thật lâu vào mắt Ngao Tử Thanh, thật lâu sau nàng mới nhẹ nhàng nói:

– Và Thanh ca cũng phải hứa với muội, Thanh ca cũng phải sống vì muội, không có Thanh ca, muội cũng không muốn sống nữa!

Ngao Tử Thanh nghe lòng nổi rộn ràng niềm hạnh phúc. Chàng cất giọng thật ấm áp nói:

– Tất nhiên rồi! Chúng ta không thể sống mà không có nhau, ta muốn sao cho đến vạn kiếp sau, chúng ta thì cứ mãi mãi được ở bên nhau. Nhưng...

Ngao Tử Thanh dừng lời, nhìn thật sâu vào mắt Lý Mộng Hàn

Lý Mộng Hàn lên tiếng:

– Nhưng sao? Sao Thanh ca không nói tiếp?

Ngao Tử Thanh nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng áp lên ngực mình:

– Nhưng muội phải đồng ý mới được, ta không bao giờ làm việc gì, yêu cầu việc gì mà muội không đồng ý...

Lý Mộng Hàn dịu dàng áp đầu vào ngực Ngao Tử Thanh, nói:

– Thanh ca biết là muội sẽ đồng ý mà, chúng ta sẽ là chim liền cánh, cây liền cành không chỉ trong kiếp này mà trong cả vạn kiếp sau...

Ngao Tử Thanh liếm liếm môi, nói:

– Muội thì xinh đẹp như vậy, còn ta thì đa tình như vậy. Ông trời chỉ không nỡ chia lìa hai ta đâu, nhất định chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau. Chẳng kể là ở dương gian trên thiên đàng hay ở địa ngục...

Không khí trong phòng rất tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy cả nhịp tim đập rộn rã, tiếng máu chảy rần rật trong huyết quản. Lý Mộng Hàn nép sát vào người Ngao Tử Thanh, nàng đang hít thở hơi hương quen thuộc tỏa ra từ người Ngao Tử Thanh.

Lý Mộng Hàn chớp mắt nói:

– Thương thế của Thanh ca thế nào? Muội thấy hình như còn nghiêm trọng hơn cả muội, vậy mà Thanh ca vẫn đến thăm muội đều đặn như vậy

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Ta sống giữa rừng đao núi kiếm bao năm nay, một chút thương thế bên ngoài này đâu làm gì được ta. Muội cứ yên tâm mạng của ta rất lớn. Muội còn nhớ tình trạng của ta ở Phù Dung sơn đạo nọ không? Vậy mà ta vẫn cứ sống!

Lý Mộng Hàn chớp chớp mắt nói:

– Muội biết, lúc ấy cũng chính vì cứu muội ma Thanh ca phải chịu trúng mấy đao. Lúc ấy muội vừa giận vừa lo, muội đau lòng đến sắp chết đi được. Muội cứ mong như đao đó chém lên người mình.

Ngao Tử Thanh cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng, mỉm cười nói:

– Đừng nói đại như vậy! Một mỹ nhân chân yếu tay mềm như muội làm sao chịu đựng nổi những thương thế như vậy? Ta đã làm liên lụy đến muội, muội đã vì ta đã chịu nhiều đau đớn như vậy, lòng ta cứ áy náy không yên.

Lý Mộng Hàn lắc đầu, ra vẻ giận dỗi, nói:

– Thanh ca không được nói như vậy! Thanh ca đã vì muội mà phải vào sinh ra tử, mạo hiểm giải thoát cho phụ thân và đại ca, muội rất cảm kích, muội có chết cho Thanh ca ngàn lần vạn lần cũng...

Ngao Tử Thanh dùng môi mình bịt kín miệng Lý Mộng Hàn không cho nàng nói nữa. Thật lâu sau... hai người rời nhau ra. Ngao Tử Thanh dịu dàng nói:

– Phụ thân của muội, có một ngày sẽ trở thành nhạc phụ của ta...

Hai má Lý Mộng Hàn đỏ bừng, nàng không dám nhìn lên, nói

– Muội cũng cầu mong được như vậy..

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Được làm phu quân của muội, đó là niềm tự hào lớn nhất của ta!

Lý Mộng Hàn bỗng thở dài nói:

– Ngày hôm ấy, nhìn Thanh ca tả xung hữu đột giữa chiến trường đẫm máu, muội không sao quên được gương mặt khúg khiếp của những kẻ phải rời bỏ cuộc sống dưới lưỡi đao của Thanh ca, lưỡi đao lúc nào cũng có máu tươi chảy ròng ròng, và cả những tiếng rú hãi hùng... Những hình ảnh, những âm thanh khúg khiếp ấy, chắc chọn đời muội cũng không sao quên được, nó cứ hiện đi hiện lại trong các giấc mơ của muội. Tử Thanh từ nhỏ muội luyện võ công, nhưng đây là lần đầu tiên muội nhìn thấy những thảm cảnh này, rùng rợn hơn nữa chính muội cũng đã giết chết không ít người.

Ngao Tử Thanh trầm mặc nghe Lý Mộng Hàn kể lễ, lát sau chàng gật đầu

nói:

– Không sai! Những thứ đẫm máu với muối quá tàn khốc, nhưng đối với ta nó đã trở nên bình thường. Những trận chiến khốc liệt kiểu như vậy trải qua không chỉ đôi ba lần. Cảm giác của ta hầu như tê dại trước những cảnh như vậy.

Lý Mộng Hàn nghe lạnh toát toàn thân, thân hình nàng không ngớt run rẩy, nói:

– Thanh ca muối biết bản thân Thanh ca không phải như vậy. Thanh ca đừng giết người nữa! Muối mong cho Thanh ca mỗi ngày một hoàn thiện hơn, nhẫn nại hơn đối với những người, những sự việc xảy ra quanh mình. Chỉ như vậy thì Thanh ca sẽ giảm được sát nghiệp, Thanh ca nhìn thấy nhiều quá nên đã vô tình trở nên tàn nhẫn, thành một người máu lạnh

Ngao Tử Thanh gật đầu, thở dài nói:

– Ta sẽ làm như điều muối khuyên, trước khi người khác muốn tước đoạt sinh mệnh của ta, ngoài ra ta sẽ không giết người nữa. Thật ra trước nay ta giết người vô số, nhưng không hề lạm sát, những người bị ta giết đều là những kẻ đáng chết

Lý Mộng Hàn hạ thấp giọng nói:

– Muối tin là như vậy, nhưng vô luận thế nào, giết nhiều người quá cũng bị tổn đức. Vì Thanh ca, vì muối, vì tương lai của chúng ta, Thanh ca nhẫn nại hơn một chút nữa có được không? Ngày nào cũng đắm mình trong những cuộc chiến đẫm máu, sợ khó tránh khỏi những sơ suất...

Bên khoe môi Ngao Tử Thanh thoáng hiện một nụ cười tàn khốc, giọng chàng nghe rất bình thản:

– Mộng Hàn, không ai mong muốn mình suốt ngày phải hít thở không khí tanh nồng mùi máu, còn những việc làm chưa xong. Chờ làm xong hết mọi việc chúng ta sẽ tìm đến một vùng đất thanh vắng, sống một cuộc sống không danh vị không tranh giành...

Lý Mộng Hàn chớp chớp mắt:

– Còn việc gì mà Thanh ca chưa làm xong?

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Muối quên ta đã hứa những gì với Phòng Ngục rồi sao? Hiện giờ tuy chưa xác định được lão là người thật hay giả, nếu lão giả thì lão thật sự là ai? Giả danh Phòng Ngục lừa chúng ta với mục đích gì? Những điều này ta nhất định phải tìm cho ra câu trả lời. Còn Phong Vân bằng nữa, nó còn những bí mật gì mà chúng ta chưa biết? Các võ lâm cao thủ vì sao bị giam vào địa lao của mai Lâm môn. Ta có cảm giác tất cả những sự việc trên liên quan ít nhiều với nhau

Lý Mộng Hàn thở dài nói:

– Thanh ca! Có cần thiết xen vào những chuyện ấy hay không?

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Một vị võ lâm tiền bối! Tiết Thiên Hòa đã bị người sát hại trước lúc ra đi có giao Phong Vân Bảng cho ta và dặn ta tìm chủ nhân của nó để giao trả lại. Tiết tiền bối không cho ta báo cừu, lão nhất quyết không chịu nói ra hung thủ. Ta đã nhận lời thực hiện mong muốn cuối cùng của lão, ta làm sao có thể nuốt lời được? Hơn nữa...

Lý Mộng Hàn giơ tay bịt miệng Ngao Tử Thanh, mỉm cười nói:

– Muội hiểu rồi! Muội không bao giờ xui Thanh ca làm việc thất tín bất nghĩa, muội sẽ giúp Thanh ca hoàn thành những việc đó. Muội hãnh diện vì Thanh ca, Thanh ca vò võ lâm đệ nhất nhân, muội rất mừng vui vì muội nhận ra điều đó...

Hai má nàng ửng hồng, nàng dịu đầu vào ngực Ngao Tử Thanh. Ngao Tử Thanh ôm chặt nàng dịu giọng nói:

– Đa tạ sự tưởng thưởng của muội...! Ta sẽ dành trọn đời mình để đáp tạ lại chân tình cả nàng dành cho ta

Bỗng có tiếng vang lên ở bên ngoài:

– Ngao đại hiệp...

Ngao Tử Thanh buông Lý Mộng Hàn ra, cao giọng hỏi:

– Vị huynh đệ nào? Có việc gì

Người bên ngoài đáp:

– Tại hạ là thủ hạ của Dị đại ca, Ngũ giáo đầu mời Ngao đại hiệp ra tiền sảnh nghị sự!

Ngao Tử Thanh chậm rãi đáp:

– Phiền huynh đệ báo lại với Ngũ giáo đầu, tại hạ sẽ đến ngay!

Ngao Tử Thanh đỡ Lý Mộng Hàn nằm xuống giường, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, nói:

– Muội nằm đây nghỉ ngơi, ta phải đến tiền sảnh một lát, chắc là viện binh của Đại Lôi giáo đến lần này Mai Lâm môn chắc khó sống nổi. Muội ngủ ngon đi, lát nữa ta sẽ trở lại thăm muội.

Ngao Tử Thanh đi ra tiền sảnh, nhà cửa ở đây là nhà ở nông thôn, mái nhà rộng và thấp, Ngao Tử Thanh bước qua các cửa đều phải cúi đầu nếu không sẽ đụng đầu vào ngạch cửa. Nhưng đây là nhà gia thuộc của người trong đại Lôi giáo, nên mọi người được chăm sóc rất chu đáo

Vào đến tiền sảnh, mọi người phân chủ khách ngồi xuống, hai tên nữ vào rót trà đãi khách. Những nhân vật trọng yếu của Đại Lôi giáo trong chiến dịch vừa qua đều có mặt, cả những người thương thế chưa thật khỏe như Dị liên Hàng, Cát Toàn Lăng cũng có mặt

Chờ cho hai tù nữ rót trà xong ra ngoài, Mã Uy Túc lên tiếng:

– Ngao thiếu hiệp, lúc này, người phụ trách giám sát Mai Lâm môn đi về báo tin, Mai Lâm môn đột ngột rút đi hết, dường như là dời cứ địa đi nơi khác.

Ngao Tử Thanh nhú mày, Mai Lâm môn có thể dễ dàng vứt bỏ giang sơn mà phải mất bao nhiêu năm công sức gây dựng mới có được như vậy sao? Không lẽ trận hỏa hoạn vừa qua đã đốt sạch cơ ngơi của chúng hết rồi! Chắc là không đến nỗi như vậy!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Chúng dời đi về hướng nào? Tình hình ra sao?

Mã Uy Túc nhìn sang Kỳ Vũ nói:

– Người đem hết sự tình kể lại cho Ngao thiếu hiệp nghe, rồi mọi người cùng nhau thương nghị kế hoạch đối phó.

Kỳ Vũ “Dạ” một tiếng rồi quay nhìn Ngao Tử Thanh nói:

– Theo báo cáo của các huynh đệ phụ trách giám sát Mai Lâm môn. Từ sau trận chiến hôm ấy, trong Mai Lâm môn rất yên tĩnh, không hoảng loạn như chúng ta tưởng, dường như trận hỏa hoạn không làm gì được chúng. Đêm qua cũng vậy, chỉ mới sáng sớm hôm nay, chúng đột ngột kéo đi rất đông theo đường lên hướng bắc. Người của chúng ta thấy việc bất thường mạo hiểm đến gần tổng đàn của chúng quan sát, thấy vắng tanh vắng ngắt vào hẳn bên trong để lục soát. Quả nhiên chúng đã dọn sạch, những đồ đạc quý giá kể cả nô bộc cũng không còn một mống ở lại!

Ngao Tử Thanh nghiêng đầu lắng nghe, nghe xong chàng trầm ngâm một tiếng rồi chậm rãi nói:

– Mai Lâm môn, ngoài Tổng đàn ở Nghi đô huyện ra, còn sào huyệt nào khác hay phân đàn quan trọng nào không?

Kỳ Vũ lắc đầu đáp:

– Theo chỗ chúng ta biết được, chúng không còn sào huyệt nào khác, còn phân đàn thì đương nhiên có, rải rác ở một vài nơi, và rất nhỏ, chỉ đủ để làm điểm liên lạc.

Mã Uy Túc chậm rãi nói:

– Theo Ngao thiếu hiệp thì chúng đang thực hiện ý đồ gì?

Ngao Tử Thanh cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói:

– Việc này quả nhiên rất bất thường, theo lẽ thông thường mà xét, chúng không nên bỏ địa bàn mà đi. Vì làm như vậy, giang hồ sẽ đồn ầm lên rằng đại Lôi giáo đã đánh cho Mai Lâm môn một trận phải bỏ địa bàn mà đi, chúng làm sao còn đất đứng trong giang hồ? Như vậy phải có một lý do gì đó rất đặc biệt, khiến chúng mạo hiểm, bất kể tiếng cười chê của giang hồ mà bỏ đi. Trong nhất thời tại

hạ không nghĩ ra nổi dụng ý của chúng.

Mã Uy Túc gật đầu:

– Chúng chẳng có lý do để đột ngột bỏ đi như vậy

Kỳ Vũ góp lời:

– Hay là chúng thật kinh sợ chúng ta đã bỏ đi? Chúng ta cứ đi theo đánh một trận cho chúng không kịp trở tay...

Ngao Tử Thanh mỉm cười lắc đầu nói:

– Làm như vậy không ổn, viện binh của quý môn chưa tới, lực lượng của chúng ta hiện giờ rất mỏng, làm như vậy chỉ tăng thêm thương vong vô ích mà thôi.

Mã Uy Túc trầm giọng nói:

– Tính toán thời gian, viện binh của bốn giáo sẽ kịp đến đây nội hôm nay!

Bỗng có một tên đệ tử xông vào đại sảnh, Mã Uy Túc nạt:

– Càng ngày các người càng không biết phép tắc gì cả! Người không biết lão phu đang nghị sự với Ngao thiếu hiệp hay sao?

Tên đệ tử thất kinh, cúi đầu nói:

– Bẩm cáo Ngũ giáo đầu, Giao chủ đích thân dẫn đại binh tới, hiện tại đã ở bên ngoài tập... đệ tử...

Mã Uy Túc tươi ngay nét mặt nói:

– Không ngờ đại ca đích thân tới đây! Mau đi ra ngoài nghênh đón, Ngao thiếu hiệp chúng ta cùng đi

Mọi người ra tới bên ngoài, xa xa đã nhìn thấy hai hàng đại hán mình mặc kinh trang màu xanh, xếp hàng thẳng tắp, cấp đao sáng loáng, bước đi rầm rập trông rất hùng dũng.

Lát sau xuất hiện mấy người khí độ oai nghiêm xuất hiện.

Đi đầu là một lão nhân tuổi độ lục tuần, mắt phụng mũi thẳng, mình mặc trường bào màu lam nhạt, đang vẻ lão toát lên một vẻ uy nghi, thoát tục, sắc diện thanh thoát, đầy chính khí

Bên cạnh lam bào lão nhân là một trung niên hán tử, mình mặc thanh y, mặt mày hớn hở, đang giơ hai tay vẫy chào những người ra đón

Phía bên kia có một trung niên phụ nhân, mình mặc y phục màu hoàng oanh, tuổi tuy đã trung niên nhưng từ dáng đi đến nét mặt, không để mất vẻ mỹ miều của tuổi thanh xuân, đáng để xưng là một mỹ nhân!

Ba người đến trước mặt mọi người dừng lại. Mã Uy Túc vòng tay, khom lưng thi lễ, nói:

– Đại ca, lão lục, lão thất! Không ngờ mọi người đều đến đây, quả là ngoài sự mong đợi của ta!

Lam bào lão nhân mỉm cười ôn tồn nói:

– Lão ngũ cực khổ quá...

Lão ngược đôi mục quang loang loáng thần quang nhìn mọi người. Ánh mắt lão dừng lại trên mặt Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh phất tay áo rộng, thi lễ, cất giọng oang oang nói:

– Tại hạ Ngao Tử Thanh rất hân hạnh được tiếp kiến giáo chủ cùng chư vị giáo đầu!

Lam bào lão nhân dáng điệu uy nghi chính là nhân vật uy quyền số một của Đại Lôi giáo, cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy giang hồ Quả Tử Cầu Thu Bang!

Cầu Thu Bang quan sát Ngao Tử Thanh từ đầu đến chân một lượt, sau đó tươi cười đáp lễ, nói:

– Lão phu ngưỡng mộ anh danh Ngao thiếu hiệp đã lâu, nay được gặp mặt, quả là vinh hạnh vô cùng. Trận chiến giữa tệt giáo và Mai Lâm môn may mà Ngao thiếu hiệp ra tay hiệp trợ, lão thay mặt toàn thể tệt giáo cảm ân sủng của Ngao thiếu hiệp

Mã Uy Túc nói:

– Chúng ta vào bên trong trò chuyện!

Vào đến trong đại sảnh, phân ngôi thứ ngồi xuống. Ngao Tử Thanh quan sát thiếu phụ ngồi bên cạnh Cầu Thu Bang nghĩ thầm:

“Đại Lôi giáo có năm vị giáo đầu, lúc này nghe Mã Uy Túc gọi thiếu phụ này là lão thất, không biết thiếu phụ này là ai, xưa nay hình như chưa nghe nhắc đến một nhân vật như vậy trên giang hồ! Còn trung niên được gọi là lão lục kia, không biết là ai...”

Mã Uy Túc như hiểu được những thắc mắc của Ngao Tử Thanh cười lớn nói:

– Ngao thiếu hiệp, hai vị này là những huynh đệ mới của đại ca lão phu. Vị này là là lão lục, người trong giang hồ võ lâm gọi là Song Liên Tử Bành lộ Siêu. Lão thất là nữ nhân duy nhất trong mấy huynh đệ, là Độc Hạt Mỹ Nhân Lăng Hiểu Đồng...

Lăng hiểu Đồng nở nụ cười mê hồn liếc Mã Uy Túc một cái sắc lẹm nói:

– Coi ngũ ca kia! Tiểu muội lần đầu tiên gặp mặt Ngao thiếu hiệp, ngũ ca đã gọi muội là Độc hạt Mỹ Nhân như vậy Ngao thiếu hiệp làm sao nói chuyện với tiểu muội nữa?

Mã Uy Túc cười ha hả nói:

– Ngoại hiệu do các võ lâm bằng hữu đặt rất không xác thực. Gọi muội là mỹ nhân không sai chút nào nhưng lại thêm hai chữ Độc Hạt (Bò cạp độc) thì thật quá đáng!

Lăng Hiếu Đồng bật cười khanh khách không đáp lời.

Ngao Tử Thanh lẳng lặng nghĩ thầm:

“Thì ra hai nhân vật này cũng có chút danh vị trong giang hồ mà mình không có duyên gặp mặt: Cầu giáo chủ thật là “Huệ nhân thức anh hùng”. Đại Lôi giáo không ngừng gia tăng hảo thủ, thảo nào không ngại ra mặt chống đối lại Mai Lâm môn!”

Đôi mắt to đen của Lăng Hiếu Đồng không ngừng nhìn về phía Ngao Tử Thanh, khiến chàng không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Mã Uy Túc chuyển sang ngồi gần Cầu Thu Bang, hai người chụm đầu vào nhau thì thầm, có lẽ Mã Uy Túc báo cáo lại tình hình cuộc chiến giữa đại Lôi giáo và Mai Lâm môn mấy ngày trước.

Ngao Tử Thanh có tâm sự riêng, chàng nghĩ thầm:

“Nay Mai Lâm môn đã rút lui, viện binh của Đại Lôi giáo cũng đã đến, việc giữa Đại Lôi giáo và Mai Lâm môn có thể song phương giải quyết với nhau được rồi. Mình nên rút lui để còn lo giải quyết cho xong việc của mình, đây là thời điểm thích hợp nhất để nói với Cầu giáo chủ...”

Xảy thấy Cầu Thu Bang nhìn Ngao Tử Thanh tươi cười nói:

– Nghe Ngũ đệ báo lại, trận chiến với Mai Lâm môn vừa rồi, nhờ có thiếu hiệp mà đại Lôi giáo tránh được thảm bại, lão phu vô cùng cảm kích đồng thời cũng rất lấy làm hổ thẹn.

Ngao Tử Thanh liếm môi, nói:

– Bằng hữ tương giao, quý chỗ tri tâm. Tại hạ cùng các vị bằng hữu của quý giáo, vừa gặp nhau đã xem là bằng hữu tự bao giờ. Giúp đỡ bằng hữu khi gặp hoạn nạn vốn là việc ai cũng phải làm. Cầu giáo chủ nói như vậy tại hạ thật không dám nhận!

Cầu Thu Bang mỉm cười nói:

– Ngao thiếu hiệp đúng là thiên hạ đệ nhất hào sĩ. Lão phu thật vinh hạnh!

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Cầu giáo chủ quá khen! Tại hạ nhỏ tuổi, ít hiểu thế sự, chỉ mong được chư vị chỉ giao nhiều hơn!

Lăng Hiếu Đồng mỉm cười xen vào:

– Đại ca, Ngao thiếu hiệp! Hiện giờ không phải là lúc nói những lời khách sáo với nhau. Chúng ta nên thương lượng những việc liên qua đến Mai Lâm môn đã triệt thoái, vậy chúng ta phải làm sao kết liễu việc này?

Ngao Tử Thanh nghiêm nghị nói:

– Không biết ý kiến của Cầu giáo chủ thế nào?

Cầu Thu Bang trầm ngâm một lúc rồi quay sang Bành Lộ Siêu nói:

– Lục đệ, ý kiến của người thế nào?

Bành Lộ Siêu từ khi đến nơi tới giờ, im lặng chẳng nói đến ai, Người này có vẻ ít nói thâm trầm. Nghe Cầu Thu Bang hỏi tới mình, trầm ngâm một thoáng rồi chậm rãi nói:

– Qua trận chiến ở Hổ Nảo Bối, song phương có thể nói là lưỡng bại câu thương. Người của ta từ xa tới trận chiến lẽ ra chúng ta phải lui nhưng nay chúng ta chưa lui mà bên kia lui trước, hành động này không hợp lẽ thường, chứng tỏ họ không đơn giản chút nào. Đại ca, theo chỗ đệ biết. Mai Lâm môn có liên minh, đó là Hoàng Long bảo, chưa biết chừng chúng đã rút hết về Hoàng Long bảo rồi.

Ngao Tử Thanh nghe tim đánh thót một cái, ngoài mặt vẫn trấn tĩnh nói:

– Lúc giao đầu nói Hoàng Long bảo có phải Hoàng Long bảo nổi tiếng trong làng hắc đạo một dãy vùng hạ lưu sông Hoàng Hà không?

Bành Lộ Siêu gật đầu:

– Bạch Tôn cùng kẻ đứng đầu Hoàng Long bảo Cầm tâm Ứng Trì Tú và huyết Y tăng, kẻ đứng đầu Vu Dao môn nghĩa kết kim lan. Nay Mai Lâm môn kéo binh về phía bắc, tại hạ đoán bọn chúng đến Hoàng Long bảo.

Sắc diện Ngao Tử Thanh bỗng phát hiện một nụ cười quái lạ, chàng lạnh lùng nói:

– Tại hạ hiểu rồi...

Mọi người đang ngẩn người nhìn Ngao Tử Thanh thì Lăng Hiếu Đồng cũng mỉm cười nói:

– Ngao thiếu hiệp đã đoán ra được dụng ý của địch nhân rồi chăng?

Ngao Tử Lăng khép mắt lại, từ từ mở mắt ra, giọng bình thản nói:

– Lúc này Bành giáo đầu có nói tới việc liên minh giữa Mai Lâm môn và Hoàng Long bảo và Vu Dao môn, theo vị trí của Hoàng Long bảo lại liên minh với Mai Lâm môn và Vu Dao môn. Sản nghiệp của Mai Lâm môn bị cháy và cháy hết quá nửa, trong khi chúng ta lai đóng binh ngay sát nách của chúng, đương nhiên chúng không tiện ở lại tổng đàn, hơn nữa người của Mai Lâm môn bị thương vong khá nhiều. Chỉ còn cách mượn ngoại lực để tự vệ, có thể Bạch Tôn đã ước hẹn với Vu Dao môn tập trung lực lượng ở Hoàng Long bảo để đối phó với chúng ta

Lăng Hiếu Đồng tỏ vẻ bức bối nói:

– Mai Lâm môn đúng là một bọn vô sỉ. Việc của mình không tự mình quyết, lại đi nhờ đến thế lực bên ngoài. Đúng là vô sỉ đến cực điểm!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Lăng giáo đầu! Theo thiển ý của tại hạ, sự việc không chỉ đơn giản như vậy. Dường như Mai Lâm môn đang tiến hành một âm mưu nào đó. Nay rõ ràng là

đã có Hoàng Long bảo nhập cuộc, e rằng Vu Dao môn cũng chẳng đứng ở bên ngoài!

Cầu Thu Bang cười lớn nói:

– Lão phu lần này đích thân xuất hiện, ý muốn giành lại chút sĩ diện cho Đại Lô giáo, Mai Lâm môn hiếp người quá đáng, liên tiếp phá ba phân đà của chúng ta. Nay tình hình có thể nói là đạt được thắng lợi, ít ra địch nhân cũng đã hoảng sợ bỏ chạy, củng cố được thanh danh của Đại Lô giáo trên giang hồ. Lão phu thấy rằng như vậy cũng đủ rồi, chúng ta nên lui về tổng đàn là hơn.

Mã Uy Túc nhìn bên này nhìn bên kia một lát, hắng giọng mấy cái rồi nói:

– Đại ca! tâm địa của đại ca quá nhân từ, tiểu đệ tuy không phải phường hiếu chiến, nhưng giang hồ có qui cũ của giang hồ. Huyết trái huyết hoàn! Mai Lâm môn đã phá ba phân đàn của ta, giết chết rất nhiều thủ hạ của ta. Cả Khang lão... cũng đi rồi. Chúng ta làm sao bỏ qua việc này được. Không lẽ đại ca không sợ võ lâm đồng đạo chê cười sao?

Cầu Thu Bang trầm nét mặt lại, nhưng lão chưa kịp nói thì Lăng Hiểu Đồng đã kêu lên:

– Đại ca! Chúng ta nhẫn nhịn Mai Lâm môn đã nhiều. Chúng không lấy đó mà hòa hoãn, ngược lại càng ngày càng lấn lướt. Nếu chúng lại bỏ qua nữa thì chúng sẽ cho là chúng ta hèn nhát, sợ chúng!

Cầu Thu Bang cảm thấy khó xử, quay sang Ngao Tử Thanh nói:

– Ngao Thiếu hiệp thấy thế nào?

Ngao Tử Thanh mỉm cười, giọng thật bình thản nói:

– Việc riêng của quý giáo, lẽ ra tại hạ không nên nhiều lời. Nhưng võ lâm gặp đại họa, thân đứng trong giang hồ, không thể tự thủ bàng quang. Việc điều tra âm mưu của Mai Lâm môn ai ai cũng có trách nhiệm. Còn như việc quý giáo đồ tổn khá nhiều máu, tại hạ thừa nhận. Nhưng về phía Mai Lâm môn, cũng trả giá nhiều! Vậy thì tùy ở quý giáo...

Cầu Thu Bang gật đầu nói:

– Lời của Ngao Thiếu hiệp rất hợp tình hợp lý, lão phu...

Ngao Tử Thanh bỗng nhiên biến sắc, Quay mặt về một phía, ngưng thần chú ý Cầu Thu Bang ngắt người nói nhanh:

– Có chuyện gì bất ổn chẳng?

Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:

– Có tiếng vó ngựa, hai, ba thớt ngựa đang phi về phía này.

Cầu Thu Bang cùng những người khác ngưng thần lắng nghe, ai nấy cũng đều tỏ ra ngỡ ngàng, chứng tỏ chẳng ai nghe thấy gì cả.

Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:

– Máy thốt ngựa này còn ở khá xa nhưng quả thực là có, ngựa phi rất nhanh và chỉ có hai, ba thốt...

Cầu Thu Bang bỗng phá lên cười ha hả nói:

– Phải rồi! Chắc là lão nhị, lão tứ và lão bát tới.

Mã Uy Túc thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng liền đó lão nhú mày nói:

– Đại ca, cả ba người cũng tới vậy còn ai trấn thủ tổng đàn?

Cầu Thu Bang cười ha hả nói:

– Có lão tam trấn giữ thì có gì mà phải lo?

Mã Uy Túc gật đầu nói:

– Tam ca quả đúng là người đa mưu túc trí, hơn nữa tổng đàn lúc nào cũng giới bị thâm nghiêm, chắc không đến nỗi xảy ra sơ thất gì.

Lúc đó thì đã nghe tiếng vó ngựa vang động bên ngoài, thoắt cái đã nghe tiếng bước chân gấp gáp chạy vào.

Một tên đệ tử chạy vào phi báo:

– Khởi bẩm giáo chủ! Nhị giáo đầu, tứ giáo đầu, bát giáo đầu đến. Nhưng người nào cũng thọ thương, hình như...

Tiếng vó ngựa vào đến trong tập mới dừng lại. Cầu Thu bang thất kinh kêu lên:

– Mau đưa cả ba vào đây. Thương thế của cả ba thế nào?

Không lâu sau ba người bước thấp bước cao tiến vào đại sảnh

Cầu Thu Bang đích thân đứng dậy đỡ từng người ngồi vào ghế.

Ngao Tử Thanh liếc nhìn thấy một trung niên thư sinh, mặt mày sáng sủa trông khá tuấn tú, trên vai còn lưu dấu hình bàn tay đỏ hỏn, sắc mặt người này nhợt nhạt hơi thở gấp gáp, xem chừng thương thế không nhẹ.

Ngoài ra có một lão nhân râu xồm mập như con trâu nước, áo quần rách bươm dính đầy máu, vừa hả miệng vừa thở ồ ồ như trâu cày ruộng cạn

Một lão nhân hơi thấp, nhưng khá tròn trĩnh, mình mặt cấm y nhưng cũng đã lấm tẩm máu. Tuy vậy trông lão có vẻ bị thương nhẹ hơn hai người kia. Lão vừa đi vừa thở phì phì ra vẻ bụng chứa đầy nộ khí.

Cầu Thu bang nhìn quanh hỏi:

– Đã xảy ra chuyện gì? Ai đột kích các người?

Lão nhân râu xồm nổi giận ngoác miệng mắng lớn:

– Đại ca! Ba người tiểu đệ bị vây công! Mẹ nó, đúng là một lũ tặc tử! Cổ mổ ngang dọc trong giang hồ mấy chục năm nay, chưa lần nào bị thảm bại như lần

này! Đúng là một lũ dê hèn!

Trông ba người vừa mới tới, lão nhân râu rìa to lớn này chắc là tứ giáo đầu Bạng La Hán Cổ Đại Hồ. Lão nhân người nhỏ thó nhưng cũng khá mập ngồì kia là nhị giáo đầu sơn Thần Điền Tinh. Còn trung niên văn sĩ nọ là người vừa mới gia nhập Đại Lôi giáo cách đây không lâu, bát giáo đầu Thanh sam Tú Sĩ Văn Phong Thái

Bành Lộ Siêu kêu tì nữ mang thêm ba chén trà, xong quay lại nói:

– Tứ ca! chuyện đã rồi, từ từ mà nói, chứ cứ ao ào vậy ai ma hiểu được!

Bạng La Hán Cổ Đại Hồ Lại ngoác miệng mắng:

– Mẹ nó! Cổ mỗ suýt chút nữa là chết vì tức? Đại ca, bọn tiểu đệ theo lời đại ca làm xong mấy việc rồi mới đuổi theo sau. Cả một đám võ lâm cao thủ, chẳng nói tiếng nào cứ ào vào tấn công túi bụi. Mẹ nó, vừa bất ngờ, vừa bị chúng dùng số đông bức hiếp, ba người tiểu đệ không đánh lại chúng, vừa đánh vừa chạy...

Cầu Thu Bang vỗ vỗ vai Cổ Đại Hồ nói:

– Bình tĩnh một chút, uống chén trà cho hạ hỏa. Bát đệ, người chậm rãi kể lại xem. Lão tứ nộ hỏa lớn quá, nói ra chẳng ai hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao cả

Thanh Sam Tú Sĩ Văn Phong Thái gật đầu nói:

– Nhị ca, tứ ca và tiểu đệ giải quyết xong công việc ở tổng đàn, sau đó đuổi theo đại ca. Dọc đường vì phải đi gấp nên không để ý là bị người ta theo dõi từ lúc nào. Đến một khu rừng thưa, xảy đâu có hơn chục võ lâm cao thủ xông ra chặn đường. Một người trong chúng hỏi: “Các người có phải là người của Đại Lôi giáo không?” Tứ ca bực mình hỏi lại: “Phải thì sao?” Không ngờ chúng xông cả vào tấn công túi bụi. Song phương vừa động thủ thì cao thủ xông ra như ong vỡ tổ, chắc chúng có dự mưu từ trước nên trong cánh rừng đâu đâu cũng có người của chúng mai phục. Mà chúng xuất thủ rất hiểm độc chừng như có thâm cừu đại oán với Đại Lôi giáo chúng ta vậy.

Cầu Thu Bang nhú mày nói:

– Những người này lai lịch thế nào?

Cổ đại Hồ tức anh ách nói:

– Có trời mà biết! Tên nào tên nấy như ma quỷ vậy, chẳng nhìn thấy một dấu hiệu đặc biệt nào. Ai biết được chúng là người ở đâu chui ra?

Điền Tinh thở phà ra một tiếng nói:

– Đại ca, tiểu đệ nhớ có nghe thấy chúng nói với nhau, giải quyết nhanh tiểu đệ rồi nhanh chóng trở về Hoàng Hà Độ khẩu. Lúc đầu tiểu đệ nghi hoặc, ở một dãy Hoàng Hà độ khẩu chúng ta đâu có oán thù với bang phái nào đâu? Tiểu đệ có hỏi các người thuộc môn phái nào thì chúng im bặt không nói. Thỉnh thoảng lại nghe nhắc đến mấy tiếng Hoang Hà độ khẩu, nói đi nói lại mấy lần...

Bao nhiêu người, chẳng ai lên tiếng, người nào người nấy đều cúi đầu suy nghĩ thỉnh thoảng một vài người hạ thấp giọng bàn bạc riêng với nhau. Nhưng dường như không ai nghĩ ra nổi đám người đột kích ba giáo đầu của Đại Lôi giáo là ai, cũng không hiểu vì sao chúng biết được hành tung của ba người

Mã Uy Túc trầm giọng nói:

– Ngao thiếu hiệp thấy thế nào? Ai hạ thủ? Ngoài Mai Lâm môn ra, Đại Lôi giáo đâu có kết oán với ai?

Ngao Tử Thanh ngẩng mặt lên, khuôn mặt chàng không chút biểu cảm, buông gọn mấy tiếng:

– Mai Lâm môn, Hoàng Long bảo, Vu Dao môn!

Cổ Đại Hổ vừa ngửa cổ trút chén trà vào miệng, đưa tay lau miệng, đặt mạnh chén trà xuống bàn nói:

– Mẹ nó, nội một mình Mai Lâm môn đã chịu không thấu rồi, sao lại có thêm Hoàng Long giáo với Vu Dao môn nữa?

Cầu Thu Bang gật đầu trầm giọng nói:

– Lão phu cũng cho rằng chính là đám này. Nhưng Ngao thiếu hiệp dựa vào bằng chứng nào để khẳng định chính chúng chứ không phải người nào khác?

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Các vị Giáo đầu nói chúng xông lên không cần nói ất giáp gì là lập tức động thủ, nhưng lại cố ý nhắc đi nhắc lại nhiều lần mấy tiếng Hoàng Hà độ khẩu, đó chính là câu trả lời cho chúng ta. Nhưng theo thiện ý của tai hạ, chúng có thể không ở Hoàng Hà độ khẩu mà lại đang nhắm hướng này tràn tới. Chưa biết chừng chúng đã sắp tới đây rồi cũng nên.

Song mục Cổ Đại Hổ như bắn ra những chùm lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Hay lắm! Chúng còn dám mò đến thì Cổ mõ này sẽ không để chúng toàn mạng mà trở về! Đồ...

Lão quá tức giận tuôn ra vô số lời mắng nhiếc khó nghe.

Trong các nhân vật trọng yếu của Đại Lôi giáo, có người thì hiểu được Ngao Tử Thanh, có người dường như không hiểu bằng vào mấy lời nói rời rạc như vậy Ngao Tử Thanh làm sao dám khẳng định?

Cầu Thu Bang quay nhìn Bàn Lộ Siêu hỏi:

– Lão lục, ý kiến của người thế nào?

Bàn Lộ Siêu nhắm mắt suy nghĩ một lúc mới mở mắt ra, chậm rãi nói:

– Tiểu đệ cũng nghĩ giống như Ngao Thiếu hiệp, chúng cố ý nói là phải gấp rút trở về Hoàng Hà độ khẩu, để chúng ta bị đánh lạc hướng, sau đó chúng sẽ bất thần đến đánh úp, làm cho chúng ta không kịp trở tay.

Cổ Đại Hổ lắc đầu nói:

– Không phải! Không phải chúng cố ý làm như vậy đâu! Chúng nhất quyết lấy mạng ba người bọn ta mà. Nếu ba người bọn ta chết thì kế hoạch chúng coi như bỏ!

Diên Tinh gật đầu tán đồng:

– Lão tứ nói không sai! Chúng ra tay cực kỳ tàn độc, không hề có ý nhân nhượng. Nếu ba người chết rồi thì làm sao đem tin tức về đây để chúng ta bị lạc hướng được?

Ngao Tử Thanh nở nụ cười quái dị, cất giọng bình thản nói:

– Xin ba vị giáo đầu trở trách, thứ cho tại hạ nói một câu khó nghe. Đối phương cố ý để cho tam vị đào... để cho tam vị độ phá trùng vây. Cố nhiên, tại hạ không có ý nói tam vị không thể thoát ra khỏi vòng vây của chúng được. Nhưng muốn làm được việc đó, tam vị phải nhọc sức hơn nhiều, và thương thế không chỉ đơn giản như bây giờ...

Cổ Đại Hổ đập bàn đánh “Rầm” một cái, thở phì phì nói:

– Người... nói vậy!

Lão đã cố dẫn lòng lăm mới nói một câu nhẹ nhàng như vậy. Nếu không chắc phải còn khó nghe hơn.

Cầu Thu Bang nghiêm mặt nói:

– Kiến giải của Ngao thiếu hiệp rất hợp ý lão phu, tứ đệ không được vô lễ với Ngao thiếu hiệp như vậy

Cổ Đại Hổ ngẩn người, lăm lăm nói:

– Người... người là Ngao Tử Thanh?

Ngao Tử Thanh ôn tồn đáp:

– Cổ giáo đầu! Nghe đại danh đã lâu, nay mới gặp vô cùng hân hạnh!

Diên Tinh lạnh lùng lên tiếng:

– Đại ca, Ngao thiếu hiệp, nay chúng ta đã đoán ra địch nhân sẽ đến, vậy phải mau bàn cách đối phó, cần gì ngồi nói những điều vô bổ như vậy? Tứ đệ, từ nay người cũng phải sửa đổi một chút, tuổi mỗi ngày một lớn mà như con nít không bằng, người không sợ thiên hạ cười sao?

Cổ Đại Hổ biết lỗi, cúi gầm mặt chẳng dám nhìn lên.

Cầu Thu bang nghiêm giọng nói:

– Bây giờ mỗi người nêu lên ý kiến của mình, sau đó chúng ta sẽ cân nhắc ý kiến hợp tình nhất để tiến hành...

o O o